

MY HAIR,

a day
junior 16

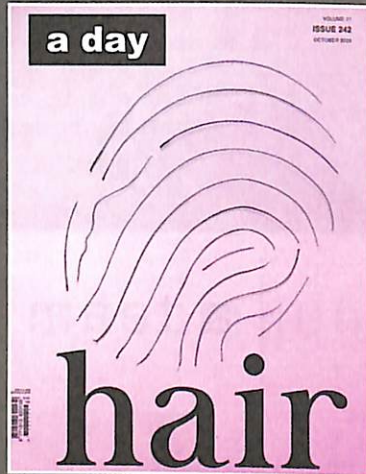
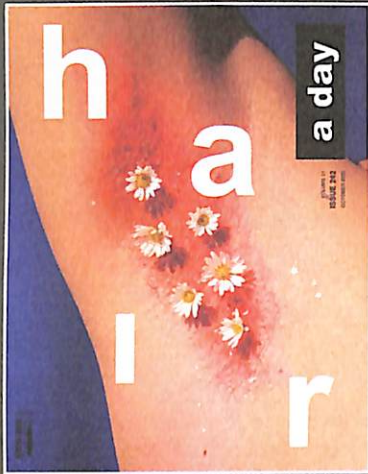

VOLUME 21
ISSUE 242
OCTOBER 2020

20
9 771513 620467
ISSN 1513-4029

MY CHOICE MY

ขนไต้หวันแสนสแตนด้อัพ

หลังจากรู้โจทย์เล่ม Hair ณัฐวัฒน์ ตั้งธนาภิโรจน์ ช่างภาพ a team junior 16 ได้เสนอปกหลายรูปแบบกับบัวพรรณพงศ์ แหล่งหล้า บรรณาธิการศิลปกรรมแห่ง a team ตั้งแต่ภาพถ่ายทรงผมแปลกๆ รวมกันในวันเดียว ภาพถ่ายเส้นผมที่วนเรียงเป็นรูปลายนิ้วมือเพื่อสื่อสารถึงอัตลักษณ์ของบุคคล ไปจนถึงภาพถ่ายขนรักแร้ที่ย้อมสีบานเย็นละดุดตาแซมดอกไม้

ไอเดียหลังสุดนั้นเกือบจะได้เป็นปกจริง โดยณัฐพล ทองประดู๋ หัวหน้ากองบรรณาธิการ a team junior 16 ได้สละขนรักแร้ตัวเองเพื่อย้อมสีและถ่ายรูปแล้วแต่ทั้งพี่ๆ และเหล่าลูเนียร์เห็นตรงกันว่ายังขาดอะไรไปบางอย่าง สุดท้ายหลังจากครุ่นคิดและทิ้งผมกันยกใหญ่ ไอเดียที่ผ่านเข้ารอบสุดท้ายก็คือคอลลาจที่ประกอบไปด้วยเทปใสรีภาพกับขนรักแร้ถักเปียและผูกริบบิ้นลูกไม้สีขาว

เราเลือกนำเสนอไอเดียผ่านขนรักแร้ เพราะขนส่วนนี้โดยเฉพาะบนเรือนร่างของเพศหญิงมักถูกมองว่าเป็นขนส่วนที่สกปรกและไม่ควรเปิดเผยในที่สาธารณะ การมาอยู่บนปกนิตยสารในรูปลักษณะที่ไม่คุ้นตาอย่างการถักเปียเป็นการยืนยันถึงความสำคัญของเล่มที่ว่า ขนทุกส่วนนั้นเป็นเรื่องธรรมชาติและมีความงดงามในตัวเอง ส่วนริบบิ้นลูกไม้สีขาวนั้นได้แรงบันดาลใจจาก 'นักเรียนเลว' กลุ่มคนที่กำลังเรียกร้องสิทธิของนักเรียนซึ่งรวมถึงสิทธิเรื่องทรงผมด้วย ส่วนเทปใสรีภาพที่ซ่อนอยู่ด้านหลังนั้นสื่อถึงสิทธิเสรีภาพของมนุษย์ในการเผยความงามไต้หวัน (หรือส่วนใดๆ) หากใจต้องการนั่นเอง

ส่วนขนรักแร้ที่ยาวจนถักเปียได้ไม่ได้หาได้ง่ายนัก เราจึงชวนถัถถิ จารุจุฑารัตน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการทำหวดเคราซึ่งโด่งดังในวงการบันเทิงมาร่วมสร้างสรรคเปียขนรักแร้จากผมจริง

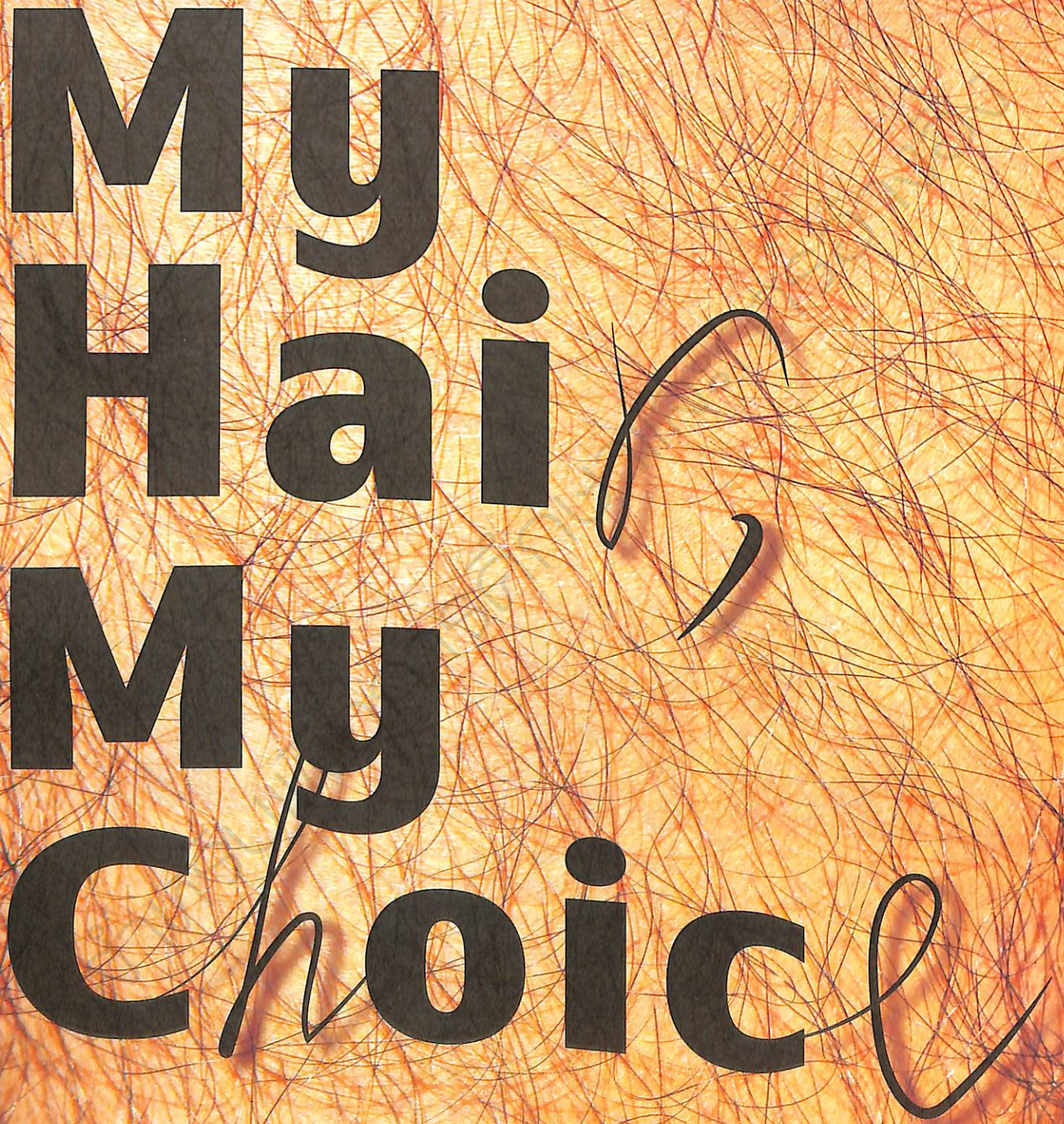
"นี่เป็นโจทย์ที่แปลกและยาก เราไม่เคยแต่งเติมขนบริเวณรักแร้แบบนี้มาก่อนเลยใช้เวลานานกว่าปกติและรู้สึกกดดันเหมือนกำลังลอบเลย" ถัถถิว่าอย่างนั้น

เวลานานกว่าปกติที่ถัถถิว่านั่นคือ 7 ชั่วโมง ซึ่งทำเอานางแบบจำเป็นของเราอย่างสุชานาด กิตติสุนทร ผู้ช่วยบรรณาธิการแห่ง a team junior 16 เพลียไปเลย แต่สุดท้ายก็ออกมาเป็นภาพที่สื่อสารเรื่องสิทธิเหนือเรือนร่างได้อย่างที่จินตนาการไว้ไม่มีผิด

ออกแบบปก บัวพรรณพงศ์ แหล่งหล้า
ช่างภาพ ณัฐวัฒน์ ตั้งธนาภิโรจน์

**My
Hair
My
Choice**

main course

เรื่องและภาพ a team junior 16

‘เส้นขนของเรา สิทธิของใคร’

ในยุคสมัยที่ใครต่อใครกล่าวว่าเรามีสิทธิกระทำการใดๆ กับร่างกายของตนเองก็ได้ แต่หลายคนยังถูกตราหน้าว่าอ้วนไปหรือผอมไป สูงไปหรือเตี้ยไป และอีกสารพัดคำพูดเกี่ยวกับทุกส่วนในร่างกาย รวมถึง ‘ขน’ เส้นเล็กเส้นน้อยที่ไม่น่าเป็นเรื่องใหญ่

ในโมงยามที่ผู้หญิงยังต้องกำจัดขนบนร่างกายให้เรียบเนียนขาวใส ในโมงยามที่ผู้ชายต้องเข้าคลินิกปลูกผมเพื่อความอ่อนวัย ในโมงยามที่ใครหลายคนถูกกล่าวหาว่าไม่สุขภาพเพียงเพราะทรงผมหรือเส้นขนที่ไม่ตรงกับค่านิยม และในโมงยามที่ทั้งเด็กและผู้ใหญ่บางคนกำลังต่อสู้เรียกร้องสิทธิเสรีภาพในการไว้ทรงผม

คำกล่าวที่ว่า ‘เรามีสิทธิในร่างกายตนเอง’ เป็นจริงแค่ไหน

และเรายังสามารถประกาศว่า ‘เส้นขนของเราเป็นสิทธิของเรา’ ได้อยู่หรือไม่ ถ้าสังคมยังคงพยายามกำหนดทางเลือกของเราอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

แมนคอร์สบับนี่จึงอยากชวนทุกคนมาค้นหว่าขนสำคัญยังไรต่อสังคม ผู้คน และตัวตน ตั้งคำถามถึงสิ่งที่กำหนดเส้นผมและเส้นขนในร่างกายของเรา และbudคัยถึงที่มาของสิ่งเหล่านั้น

เพื่อตอบคำถามที่ว่า ‘เส้นขนของเรา สิทธิของใคร’

หลังอ่านแมนคอร์สบับนี้จบ ไม่ว่าคุณจะเลือกไว้ผมทรงไหน ย้อมผมสีอะไร โทขนส่วนต่างๆ หรือไม่ นั่นคือสิทธิของคุณ

และไม่ว่าคุณจะเห็นด้วยกับทางเลือกของคุณหลังหน้ากระดาษต่อไปหรือไม่

นั่นก็เป็นสิทธิของคุณ

ขนกรร - ฅน จากธรรมชาติ

หลายคนเชื่อว่าค่ากล่าวต่อไปนี้เป็นจริงตามธรรมชาติ

ผู้หญิงขนน้อย ผู้ชายขนเยอะ

ผู้หญิงผมยาว ผู้ชายผมสั้น

ทั้งที่แท้จริงแล้วค่ากล่าวเหล่านี้เป็นจริงเพียงเสี้ยวหนึ่งเท่านั้น

จริงอยู่ที่ตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์ธรรมชาติใช้ปริมาณและตำแหน่งของขนบนร่างกาย

แยกแยะเพศหญิงและเพศชายออกจากกัน จนมนุษย์เข้าใจไปว่าผู้ชายย่อมมีขนเยอะกว่าผู้หญิง ราวกับนั้นเป็นการตั้งค่ามาตรฐานจากโรงงานผลิตมนุษย์

แต่ก็เป็นจริงเช่นกันที่ธรรมชาติไม่ใช่โรงงาน หากเป็นสิ่งที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ บางครั้งธรรมชาติก็ประกอบสร้างมนุษย์ให้ไม่เหมือนกันโดยไม่ได้คำนึงเรื่องเพศ และบางครั้งธรรมชาติก็ได้รับอิทธิพลจากความคิดความเชื่อในสังคมมนุษย์เช่นกัน

ว่าแล้วเราก็ขอชวนทุกคนไปปูพื้นฐาน ทำความเข้าใจเรื่องของขนแบบวิทย์ๆ เพื่อให้รู้ว่าธรรมชาติเป็นเพียงต้นกำเนิด ไม่ใช่ตัวกำหนดทุกสิ่งเสมอไป

มนุษย์ทั้งหญิงและชายมีขนปกคลุมเช่นเดียวกับสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดอื่น แต่ขนของมนุษย์ไม่ใช่ขนที่ยาวเพื่อย (fur) ของสิงหรือสุนัข แต่เป็นขน (hair) ที่มีวิวัฒนาการจนบางและสั้นลงตามทฤษฎี Natural Selection ของ Charles Darwin เพื่อป้องกันปรสิตเกาะร่างกายและช่วยรักษาสมดุลอุณหภูมิ ฯลฯ คงไว้เพียงขนที่ปกคลุมศีรษะซึ่งยาวขึ้นได้เรื่อยๆ

แต่เมื่อมนุษย์มีวิวัฒนาการจนขนบางลงแล้ว จากทฤษฎี Sexual Selection ของดาร์วิน มีการสันนิษฐานไว้ว่า บรรพบุรุษชายของเราที่ชอบผู้หญิงที่มีขนน้อยอาจได้คู่ครองที่อ่อนเยาว์ และเจริญพันธุ์กว่าซึ่งส่งผลต่อการสืบพันธุ์และความแข็งแรง รสนิยมนี้จึงได้รับเลือกให้สืบทอดต่อมา

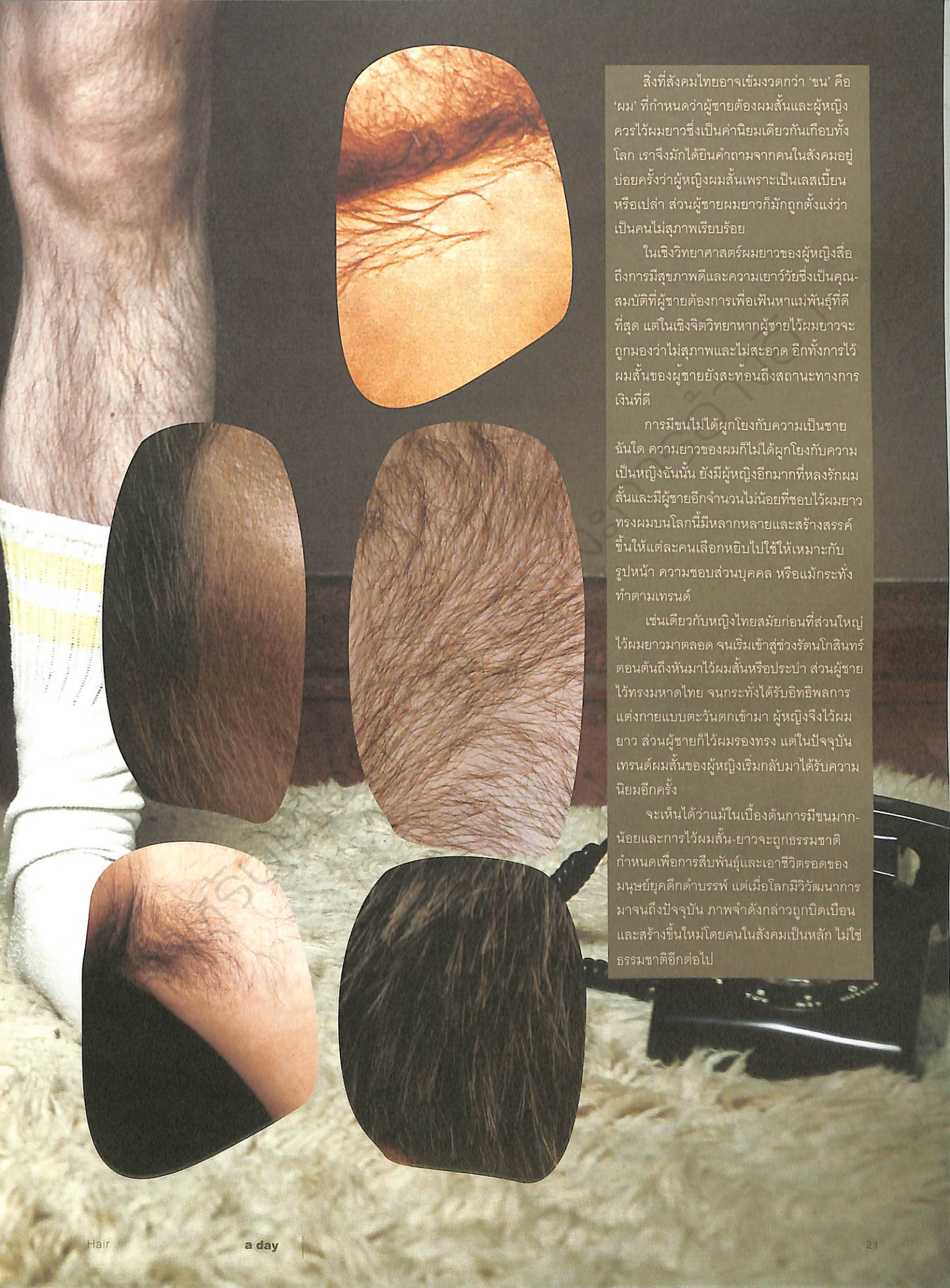
ขณะเดียวกันบรรพบุรุษหญิงก็อาจเลือกผู้ชายที่มีหนวดเคราหนาเพิ่มหรือขนเยอะเพราะเป็นลักษณะที่พ่วงกับความแข็งแรงด้านอื่นๆ เช่น สุขภาพดี มีความเป็นชายสูง ลักษณะเหล่านี้จึงได้รับการสืบทอดต่อมา คล้ายคลึงกับกรณีของอาณาจักรสัตว์ เช่น สิงโตตัวผู้ที่มีแผงคอหรือสารพัดพันธุ์นกที่ตัวไหนสีจัดตัวนั้นได้เปรียบในการจีบสาว

เมื่อปริมาณขนตามร่างกายส่งผลต่อการอยู่รอด เด็กๆ ที่เกิดมาจึงเริ่มมีขนที่บางและสั้นลงเรื่อยๆ และเมื่อความดกของขนโดยเฉพาะอย่างยิ่งบนใบหน้า ส่งผลต่อความต้องการตาต้องใจต่อเพศตรงข้าม เด็กหญิงจึงเริ่มมีขนน้อยกว่าเด็กชาย และเด็กชายจึงถูกฮอร์โมนเพศกระตุ้นให้มีขนมากเมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น ทั้งหมดนี้เป็นไปตามพื้นฐานวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต แต่แน่นอนว่าในโลกความเป็นจริงย่อมมีรายละเอียดซับซ้อนกว่านี้อีกมาก

สิ่งที่สังคมไทยอาจเข้มงวดกว่า 'ขน' คือ 'ผม' ที่กำหนดว่าผู้ชายต้องผมสั้นและผู้หญิงควรไว้ผมยาวซึ่งเป็นค่านิยมเดียวกันเกือบทั้งโลก เราจึงมักได้ยินคำถามจากคนในสังคมอยู่บ่อยครั้งว่าผู้หญิงผมสั้นเพราะเป็นเลสเบียนหรือเปล่า ส่วนผู้ชายผมยาวก็มักถูกตั้งแง่ว่าเป็นคนไม่สุภาพเรียบร้อย

ในเชิงวิทยาศาสตร์ผมยาวของผู้หญิงสื่อถึงการมีสุขภาพดีและความเยาว์วัยซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ผู้ชายต้องการเพื่อค้นหาแม่พันธุ์ที่ดีที่สุด แต่ในเชิงจิตวิทยาหากผู้ชายไว้ผมยาวจะถูกมองว่าไม่สุภาพและไม่สะอาด อีกทั้งการไว้ผมสั้นของผู้ชายยังสะท้อนถึงสถานะทางการเงินที่ดี

การมีขนไม่ได้ผูกโยงกับความเป็นชายอันใด ความยาวของผมก็ได้ผูกโยงกับความเป็นหญิงอันนั้น ยังมีผู้หญิงอีกมากที่หลงรักผมสั้นและมีผู้ชายอีกจำนวนไม่น้อยที่ชอบไว้ผมยาว ทรงผมบนโลกนี้มีหลากหลายและสร้างสรรค์ขึ้นให้แต่ละคนเลือกหยิบไปใช้ให้เหมาะกับรูปหน้า ความชอบส่วนบุคคล หรือแม้กระทั่งทำตามเทรนด์

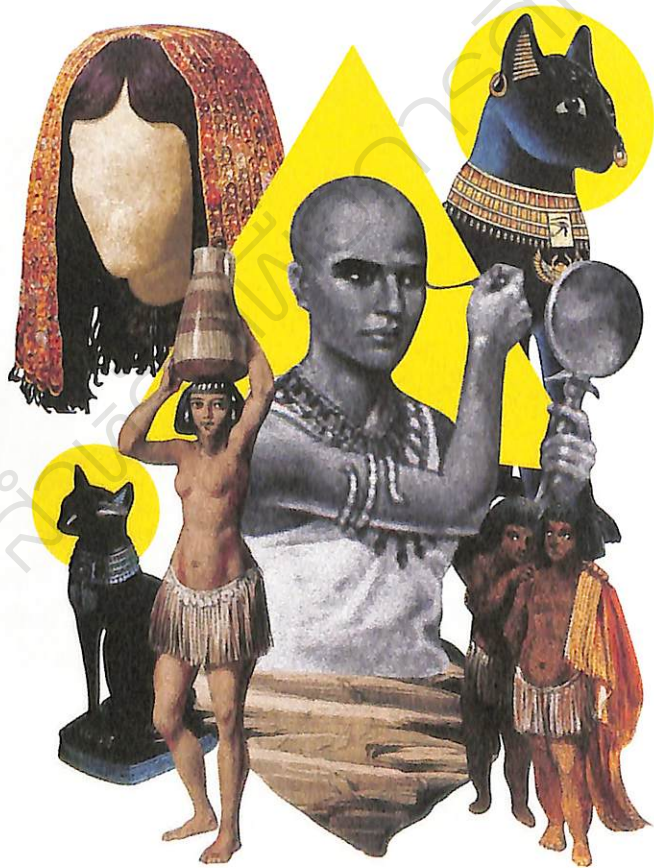
เช่นเดียวกับหญิงไทยสมัยก่อนที่ส่วนใหญ่ไว้ผมยาวมาตลอด จนเริ่มเข้าสู่ช่วงรัตนโกสินทร์ตอนต้นถึงหันมาไว้ผมสั้นหรือประป่า ส่วนผู้ชายไว้ทรงมหาดไทย จนกระทั่งได้รับอิทธิพลการแต่งกายแบบตะวันตกเข้ามา ผู้หญิงจึงไว้ผมยาว ส่วนผู้ชายก็ไว้ผมรองทรง แต่ในปัจจุบันเทรนด์ผมสั้นของผู้หญิงเริ่มกลับมาได้รับความนิยมอีกครั้ง

จะเห็นได้ว่าแม้ในเบื้องต้นการมีขนมากนัก และการไว้ผมสั้น-ยาวจะถูกธรรมชาติกำหนดเพื่อการสืบพันธุ์และเอาชีวิตรอดของมนุษย์ยุคดึกดำบรรพ์ แต่เมื่อโลกมีวิวัฒนาการมาจนถึงปัจจุบัน ภายจำดังกล่าวถูกบิดเบือนและสร้างขึ้นใหม่โดยคนในสังคมเป็นหลัก ไม่ใช่ธรรมชาติอีกต่อไป

บทสรุป จากวัฒนธรรม

แบบโหนดเรียงงดงาม แบบโหนดเรียกเหมาะสม แบบโหนดเรียกปกติ
ทั้งหมดล้วนถูกกำหนดด้วยวัฒนธรรม อยู่ในวัฒนธรรมโหนดย่อมถูกคาดหวังให้งดงาม เหมาะสม
และปกติตามวัฒนธรรมนั้น
แต่อย่างที่รู้กันว่าโลกใบนี้เต็มไปด้วยวัฒนธรรมที่แตกต่างหลากหลาย มาตรฐานความงามบนโลก
จึงแปรผันตามความคิดความเชื่อของวัฒนธรรมนั้นๆ
หากเปลี่ยนที่ทาง เปลี่ยนช่วงเวลา สิ่งที่ถูกคาดหวังย่อมสิ้นไหลเปลี่ยนไป เราจึงขอชวนคุณกระโดด
ขึ้นไทม์แมชชีนย้อนเวลาไปดูวัฒนธรรมจากหลายภูมิภาค หลายกาลเวลา ที่ใช้เส้นผมและเส้นขนเป็น
มาตรฐานวัดความสวยงามและความเป็นปกติในยุคนั้นกัน

อียิปต์

ภูมิประเทศแบบทะเลทรายและภูเขาทำให้
อียิปต์มีภูมิอากาศร้อนแห้งแล้ง ชาวอียิปต์จึง
นิยมโกนผมทั้งหัวและสวมใส่วิกที่ถักทอขึ้นจาก
ผมจริงหรือขนตามธรรมชาติเพื่อป้องกันแสง
อาทิตย์

ชาวอียิปต์มองว่าขนตามร่างกายแสดงถึง
ความไม่ซื่อสัตย์ บรรดาชายและหญิงชนชั้นสูง
จึงนิยมโกนขนส่วนต่างๆ ออกทั้งหมด เหลือไว้
เพียงคิ้วซึ่งจะยอมโกนออกเฉพาะช่วงไว้อาลัย
เท่านั้น เช่น ตอนแมวตายเพราะชาวอียิปต์บูชา
แมวในฐานะสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ถึงขนาดมีกฎหมาย
ห้ามตีน้องด้วยนะ

นอกจากนี้ยังพบมดโกนในหลุมศพของ
ฟาโรห์ แสดงถึงความปรารถนาร่างกายเรียบ
เนียน ไร้ขน แม้กระทั่งในโลกหลังความตาย

กรีก

เหล่าเทพและวีรบุรุษในปกรณัมกรีกต่างไว้ผมยาวสลวยสวยเก๋ เช่น เทพโพไซดอนและอะคีลลีส เพราะแสดงถึงความมั่งคั่งและอำนาจ ส่วน หนวดเคราแสดงถึงความฉลาดเฉลียว หนุ่มๆ ชาวกรีกจึงนิยมไว้ผมยาว และหนวดเครากันเกือบทุกคน แต่เมื่อก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 6 เทรนด์ผมสั้น เริ่มมาแรง หนุ่มๆ ชาวกรีกเลยหันไปไว้ผมสั้นกันอย่างเอิกเกริก แต่ยังคงนิยม ไว้หนวดเครา เว้นแต่เหล่าทหารที่ต้องโกนออกเพื่อป้องกันข้าศึกคว่ำครวญ แล้วพลัดตกจากหลังม้าขณะออกรบ

ส่วนสาวๆ ชาวกรีกนิยมไว้ผมยาวโดยเฉพาะผมยาวสีบลอนด์ เพราะมีภาพจำว่าหญิงงามต้องมีผมบลอนด์เช่นเดียวกับเทพีอะโฟรไดต์และ เฮเลนแห่งทรอย

มาตรฐานความงามของผู้หญิงไม่ได้หยุดที่ความยาวและสีของเส้นผมเท่านั้น ความเรียบเนียนไร้ขนตั้งภาพวาดและงานประติมากรรมเป็น สิ่งที่ชาวกรีกเชิดชูเช่นเดียวกัน ผู้หญิงสวยตามแบบฉบับยุคกรีกจึงต้อง ไม่มีขนตามร่างกาย

ทวีปยุโรป ยุคกลาง

ทรงผมเป็นสิ่งที่แสดงถึงฐานะและสถานภาพทางสังคม ในช่วง ต้นของยุคกลาง เหล่าชนชั้นสูงทั้งชาย-หญิงนิยมไว้ผมยาวและดัดลอน เพราะพวกเขาสามารถจ้างคนมาดูแลและจัดแต่งทรงผมได้ ส่วนชนชั้นล่าง หรือข้าทาสบริวารที่ไม่มีเงินและเวลาดูแลตนเองจะไว้ผมสั้นระดับคาง หรือไม่เกินระดับไหล่

ยุคกลางเป็นช่วงที่ศาสนจักรเข้ามามีบทบาทต่อประชาชนมากที่สุด เรือนร่างและเส้นผมของผู้หญิงถือเป็นต้นกำเนิดแห่งความปรารถนา ทำให้ผู้หญิงต้องปิดบังร่างกายด้วยหมวกหรือผ้าคลุมและสวมเสื้อผ้า มิตรชิดอยู่เสมอ ผมและขนจึงอยู่ใต้ร่มผ้าเป็นหลัก ทำให้สาวๆ ในยุคกลาง พยายามหาพื้นที่ให้ร่างกายโผล่พ้นจากการปกปิดให้ได้มากที่สุด พวกเขา นิยมโกนหรือถอนไฝผมส่วนหน้าออกเพื่อโชว์หน้าผาก เทรนด์หน้าผาก โหนกนูนจึงกลายเป็นแฟชั่นและสัญลักษณ์ของความงามอันแสนโดดเด่น ของยุคนี้นี้

ช่วงใกล้ศตวรรษที่ 10 คริสตจักรคาทอลิกเริ่มมีคำสั่งเกี่ยวกับระดับ ความยาวผมของผู้ชาย ต่อมาใน ค.ศ. 1073 สมเด็จพระสันตะปาปา เกรกอรีที่ 7 มีคำสั่งห้ามนักบวชไว้หนวดเคราพร้อมให้เหล่าผู้นับถือโกน หนวดเคราออกด้วยเพื่อเป็นคริสเตียนที่ดี นับตั้งแต่นั้นจนถึงศตวรรษ ที่ 15 ผู้ชายจึงไว้ผมยาวไม่เกินระดับบ่าและมีใบหน้าเกลี้ยงเกลา

บทสรุป จากทฤษฎี

'ผู้หญิงสวยต้องไม่มีขน' คือสิ่งที่โฆษณาผลิตภัณฑ์เสริมความงามรื้อย ทั้งรื้อยพยายามกล่อมเกลาเราผ่านภาพของหญิงสาวในชุดเดรสสั้นแขนกุด เผยให้เห็นวงแขนขาวใส เกลี้ยงเกลา พร้อมด้วยก่อนขาเรียบเนียน ในท่าทางที่มีความสุขและมั่นใจ

แต่เรารู้คนต่างรู้ว่า กว่าจะมีผิวกายเรียบเนียนปราศจากขนได้อย่างที่เห็นในโฆษณา ผู้หญิงต้องเพียรพยายามกำจัดขนซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมบอกว่าเป็น 'ส่วนเกินที่ไม่พึงปรารถนา' ด้วยหลากหลายกรรมวิธี

หลายคนอาจไม่เคยตั้งคำถามต่อภาพความงามนั้น มารู้อีกทีก็ตอนที่กำลังหยิบที่โกนขนขึ้นมาแล้วจับมันไถไปตามก่อนแขน ก่อนขา และรักแร้ง เกลี้ยงเกลา

ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ขนนิยบไหลเวียนในเส้นขนของมนุษย์ ตามไปหาคำตอบ พร้อมกับ

โกนก่อนสวยก่อน

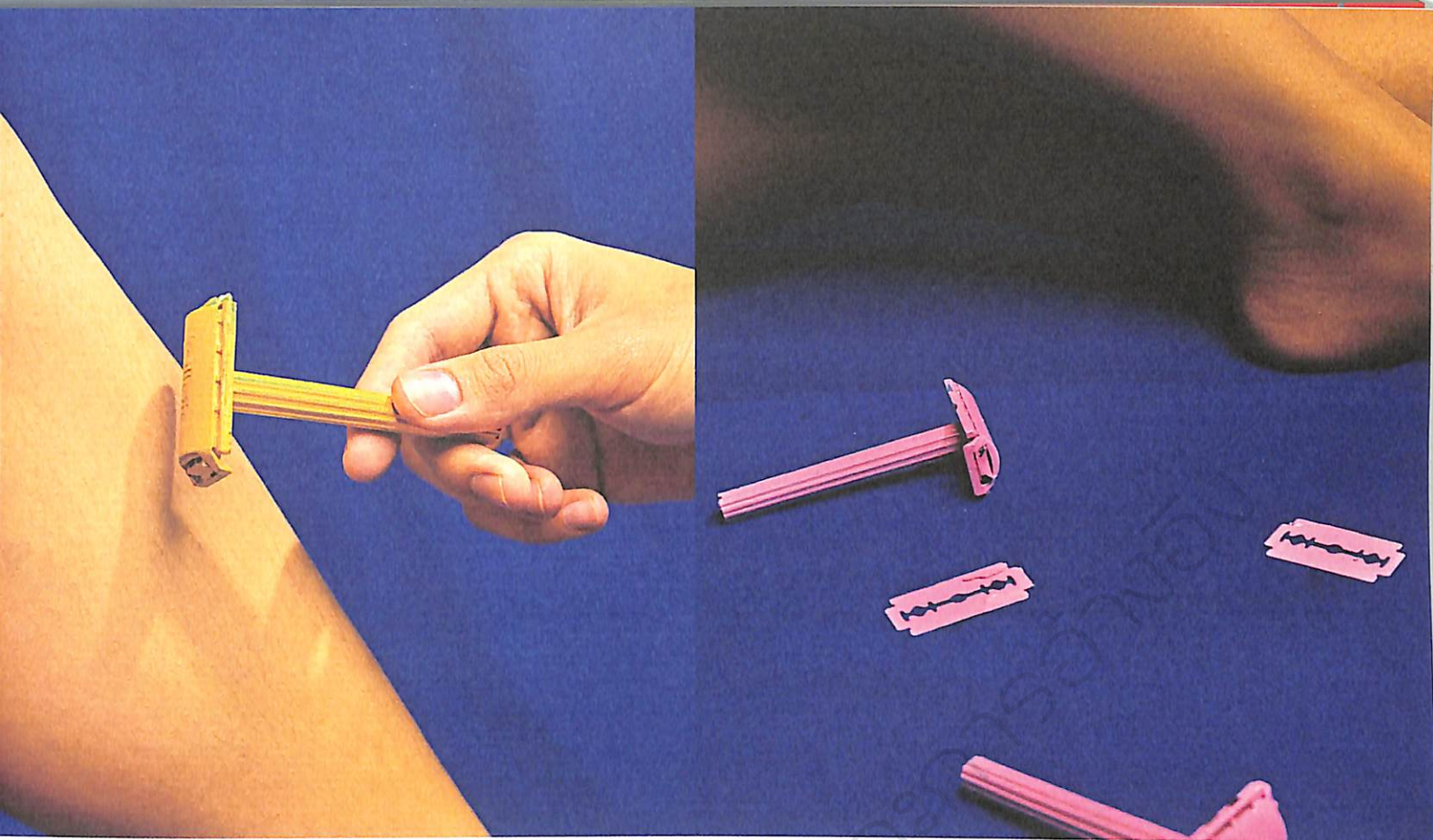
ก่อน ค.ศ. 1915 การโกนขนตามร่างกายโดยเฉพาะบริเวณใบหน้า ยังเป็นเรื่องของผู้ชายเป็นหลัก กระทั่งเทรนด์เสื้อแขนกุดของผู้หญิงเริ่มเข้ามาและได้รับความนิยมในสหรัฐอเมริกา บรรดาหญิงสาวอเมริกันจึงจำเป็นต้องเผย 'รักแร้' บริเวณที่เคยอยู่ใต้เสื้อผ้ามัดชิดให้คนเห็น

King Camp Gillette เจ้าของบริษัท Gillette ผู้ผลิตมีดโกนหนวดแบบปลอดภัยสำหรับผู้ชายที่ก่อตั้งมาตั้งแต่ ค.ศ. 1901 เห็นว่าเป็นโอกาสในการขยายฐานลูกค้าจากผู้ชายไปยังผู้หญิงจึงขึงใจไอเดียผลิตที่โกนขนสำหรับผู้หญิงขึ้นมาโดยเฉพาะ

ใน ค.ศ. 1915 Gillette ปล่อย Milady Décolleté ที่โกนขนรักแร้สำหรับผู้หญิงออกสู่ท้องตลาดเป็นเจ้าแรก โดยออกแบบให้ที่โกนขนดูสวยงาม มีระดับ เหมาะสำหรับผู้หญิงชนชั้นสูงผู้ทันสมัยและมีกำลังซื้อ ตัวที่โกนมีด้ามจับสั้นสีทองขนาดเล็ก บรรจุมาในกล่องสีชมพูสโกลด์ทันสมัย พวกเขา มาพร้อมคู่มือสาริตวิธีใช้งาน ราคาจำหน่ายในตอนนั้นอยู่ที่ 6 ดอลลาร์สหรัฐ หรือหากเทียบเป็นมูลค่าในปัจจุบันจะเท่ากับ 147 ดอลลาร์สหรัฐหรือราว 4,500 บาท

แต่เชื่อว่าที่โกนขนรักแร้นี้จะได้รับความนิยมมาตั้งแต่แรก Gillette จึงต้องพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อสร้างความต้องการให้เกิดขึ้น และเสนอขายสินค้าของตัวเองผ่านแผนการตลาดอย่างชาญฉลาด

วันนี้คุณ 'โกนขน' แล้วหรือยัง

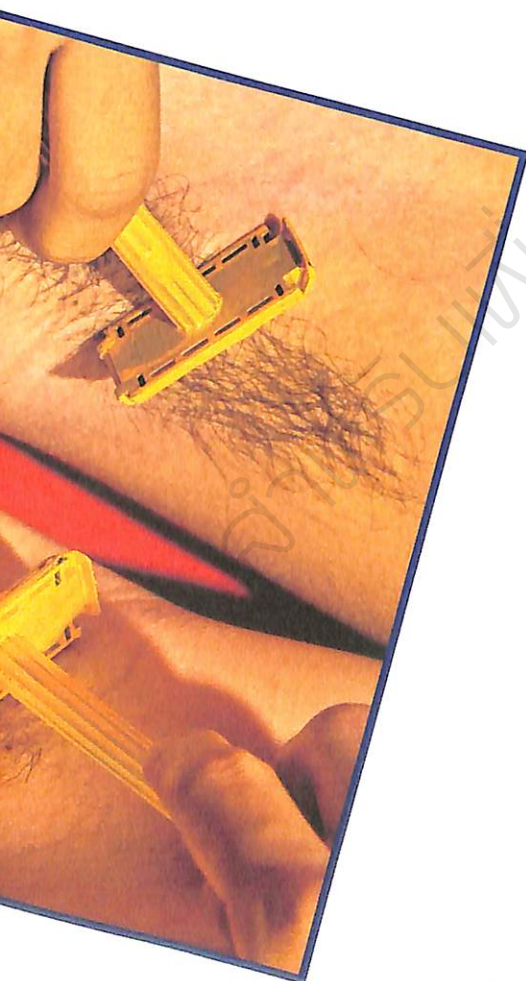
Gillette เริ่มต้นทำการตลาดจากการซื้อโฆษณาหนึ่งช่องเล็กๆ ในนิตยสารแฟชั่นชั้นนำสำหรับผู้หญิงอย่าง *Harper's Bazaar* โดยใช้ภาพหญิงสาวทำทางมันใจโชว์วงแขนเรียบเนียนไร้ขนพร้อมใช้คำหรือวลีที่ขีดเส้นแบ่งว่าการโกนขนของหญิงและชายนั้นแตกต่างกัน เช่น หากคำว่า 'โกน' หรือ 'ไบมัด' มีนัยสื่อถึงเพศชาย ก็จะต้องไปใช้คำว่า 'ทำให้ผิวเนียนเรียบ' ซึ่งสื่อถึงความเป็นเพศหญิงมากกว่า

นอกจากนั้นในโฆษณารุ่นต่อๆ ไปยังพยายามทำให้ผู้หญิงคุ้นเคยกับไอเดียการกำจัดขนรักแร้ผ่านการสร้างภาพลักษณ์ของการโกนให้ดูเป็นเรื่องเชิงบวกและน่าสยмы ไม่ว่าจะผู้หญิงคนไหนก็ต้องทำอย่างการใช้ประโยคที่ว่า 'Serve modern women who would appear at her best.' ในโฆษณา

ในทางกลับกันก็ยังสร้างภาพลบให้การมีขนจนทำให้ผู้หญิงไม่มีความสุข และอาจทำให้ผู้หญิงเป็นโสดตลอดไปเพราะหาสามีไม่ได้ หญิงสาวที่ปรารถนาอยากมีความสุขจึงต้องเร่งซื้อที่โกนขนมาใช้เพื่อให้ตัวเองสวยตามที่โฆษณาชวนเชื่อ

อีกปัจจัยที่มาช่วยเสริมความนิยมของที่โกนขนคือแฟชั่นยุค 20s ที่นิยมเดรสผ้าโปร่งและระดับชายกระโปรงที่สั้น บวกกับการมาถึงของสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ทำให้วัตถุดิบสำคัญในการทำถุงน่องอย่างไนลอนขาดแคลนเพราะต้องนำไปผลิตร่มชูชีพและเครื่องบินทหาร จากที่เคยสวมใส่ถุงน่องอำพรางขนได้ ผู้หญิงจึงต้องหันมาพึ่งพาที่โกนขนมากยิ่งขึ้น

มากไปกว่านั้น เมื่อยุค 40s เกิดแฟชั่น pin-up girl หรือผู้หญิงที่แต่งหน้าแต่งตัวสวยงามจัดจ้าน ภาพวาดของพวกเธอถูกตีพิมพ์ออกเป็นโปสเตอร์และแจกจ่ายให้ทหารอเมริกันพกไปติดตามค่ายพักสงครามอย่างแพร่หลาย บริษัทโฆษณาหัวใสจึงไม่รอช้า ใช้โอกาสนี้ต่อยอดย้ำค่านิยมความงามไร้ขนที่ต้นกำเนิดสร้างอยู่ผ่าน pin-up girl คนสำคัญอย่าง Betty Grable ผู้โชว์แผ่นหลังและท่อนขาที่เรียบเนียนเย้ายวนใจในชุดว่ายน้ำสีขาวยาว เหล่าแม่บ้านที่รอสามีกลับมาจากสงครามจึงปรารถนาท่อนขาเรียบเนียนเช่นนั้นและพากันซื้อผลิตภัณฑ์กำจัดขน บริษัทโฆษณาจึงประสบความสำเร็จอย่างงดงามในการขยายค่านิยม 'ความงามไร้ขน' จากรักแร้ไปสู่ท่อนขาในที่สุด

สามารถติดตามอ่านวารสารใหม่ได้ที่

<http://libapp.rmutp.ac.th/newBook/?cat=10>

- ห้องสมุดเทเวศร์
- ห้องสมุดโชติเวช
- ห้องสมุดพณิชยการพระนคร
- ห้องสมุดพระนครเหนือ

